

Den försonande hösten

Det finns något mjukt över hösten. Mitt i snålblåst och kallt surt regn, så finns det något försonande mjukt. När löven har fallit till marken är det mjukt under fötterna. Som en matta av guld skimrar löven under våra fötter och våra steg är tysta. Ljudet är dämpat men det grå diset är på något sätt också dämpat. Allt blir lite otydligare. Konturerna inte så vassa.

Jorden lägger sig till vila säger vi. Och det är ju sant, lägger sig till vila men inte genom att sova utan genom att dö.

Det är påtagligt, tydligt och samtidigt varsamt. Och på ett sätt också vackert. Strax innan löven släpper taget sprakar det av rött, gult och grönt. I dimman är det skonsamt inbäddat och i det klara solljuset okuvligt vackert.

Det är som om skogen vill säga: ”Det är inte farligt att dö. Det är livets gång. Smärtsamt och svårt att möta, men inte farligt. Jorden öppnar sig för att ta emot alla vissnande löv som faller, tar emot och gör till bördig jord. Nytt liv är på väg, men inte än.”

Vad finns det för tröst som bär i dödens närhet? Vad kan bära mig vidare? Kärlek hjälper. Omsorg och kärlek kan verkligen göra skillnad. Det har också betydelse att det finns sådant som är vackert, men det är kärleken som bär. Och så hoppet om nytt liv.

I den skog som omsluter mig på alla sidor anar jag spåren av Jesus som säger: ”*Saliga de som sörjer, ty de ska bli tröstade*”. Hösten påminner mig om att jag är omsluten av skaparkraft och kärlek, när det behövs som mest.

Men det finns även förluster som inte har med död att göra. Påtvingade, men ibland också självvalda. När löven faller påminner de mig om sådant som jag behöver släppa taget om. De faller så lätt och inspirerar mig att tänka att det kanske inte är så farligt. Att även sådant, som det är svårt att släppa taget om, faller mjukt till marken och blir till en skimrande guldmatta och näringsrik jord.

Så får den multnande skogen ta hand som allt det som varit. Det som kunde ha varit, borde ha varit kanske, men som inte längre är. Det får falla till marken som vissnande löv, för att bli till jord där nytt liv kan växa.

Jag avslutar med ett citat från Jesaja 43:19: ”*Nu gör jag något nytt. Det spirar redan, märker ni det inte? Jag gör en väg genom öknen, stigar i ödemarken*”.

Unni Wiig Sandberg, präst